

PARRÒQUIA

AMB EL POBLE

Poble i capellà una mateixa sort

Si mai heu sentit dir: «És un capellà de bosc», o «pertany al clero ru ral», o «en tal és un rector de poble»... segurament haureu observat que sovint qui ho diu acompanya aquests mots amb un to de complaguda benevolença.

El poble i el seu capellà han corregut sempre una mateixa sort —no discutirem ara que en alguna ocasió algun rector s'hagi sentit reietó, o més exactament senyor feudal—, però per fer honor a la veritat hem de reconèixer que poble i rector han anat de tronc a les verdes i a les madures.

Quan durant la passada guerra dels tres anys els capellans foren perseguits amb dolenteria ¿qui els perseguia sinó escamots d'homes manats, vinguts d'altres pobles veïns que mai no haurien gosat empaitar el rector del seu poble?... com que, per fas o per nefas, s'estimaven!!

Els uns a cobrar i els altres a pagar?

Darrerament he hagut de parlar molt sobre la paga que l'Estat dona als capellans: com que de totes totes és un escàndol parlar d'apujar el sou dels capellans, mentre el poble s'adona que amb el seu sou ja no pot fer festa! És tan bonic seguir compartint una mateixa sort, que, són força en nombre els capellans de la nostra Església que renuncien a l'augment en pro dels aturats laborals.

—...!— Que si hi ha atur laboral? A Santa Eulàlia potser no, i a Lliçà tampoc, però no cal gaire perspicàcia per adonar-se que mentre els partits polítics celebren la democràcia com si d'un festival es tractés, els grans problemes del país segueixen en espera de resposta i d'atenció urgent.